

ההחלטה להיות פונדקאית הגיעה אצלי מכמה מקומות, רציתי לעשות משהו משמעותי בחיים ולאפשר לנו כמשפחה רווחה כלכלית טובה יותר.

הכרנו זוג והכל הלך מהר וטוב. ההחזרה הראשונה כשלה אומנם אך בשניה כבר נקלטנו עם בן ובת.

ההריון היה מרגש ומשמעם ביותר. בדיקה אחרי בדיקה והופ אנחנו בחודש תשיעי ואני והאמא סופרות את הימים.

בשבוע 32 התינוק הבן שהיה אמור להוביל אותנו ללידה טיבעית החליט בשבילנו והתהפך למצג עכוז וכך גם נישאר .

אתמול היה היום הגדול. היה לי קשה שההורים לא היו יכולים להיות איתי בחדר ניתוח ולא ראיתי את המפגש בינם לבין הקטנטנים (רגע שחיכיתי לו מאז אותה שיחה עם אורית) אך היה מרגש לא פחות לשמוע את הבכי שלהם כשהם יצאו ממני. ובטח בהמשך היום אלך גם לתינוקיה לפגוש אותם בעצמי. בכל שלב בדרך גיליתי כמה התהליך הזה מורכב ומרגש בעיקר. ואני מאוד שמחה שלקחתי בו חלק. שיהיה בהצלחה לכולם.

ואני כבר מחכה לסיבוב הבא.